

DĚDIC TEMNÉHO LORDA

Petr Kněbort

DĚDIC
TEMNÉHO
LORDA

Petr Kněbort

PROLOG

Mé jméno je Izo a narodil jsem se v malé zapadlé vesničce v severní části Thalského impéria. Navzdory krutým zimám v severních částech země se moji rodiče rozhodli zde usadit a stát se farmáři. Matka pocházela z bohaté kupecké rodiny, a ačkoliv můj otec nebyl tak majetný, z věna si pořídili malou farmu s rozsáhlými pozemky, na kterých pěstovali různé plodiny.

Půda na severu byla většinou neobdělávaná, a tak císařský dekret podporoval nové farmáře, kteří se rozhodli usadit na severu impéria. Podle toho, co mi vyprávěli rodiče, byla farma v hrozném stavu, ale s trochou lásky a úsilí ji za pár let opravili do současné podoby.

Po několika letech jsem se jim narodil jako vymodlené dítě. Už ani nedoufali, že se jim podaří zplodit potomka. Matka mi vyprávěla, že když jsem přišel na svět, tak jsem vůbec nekřičel. Podle otcova oblíbeného vyprávění jsem na tento svět přišel se zadumaným výrazem ve tváři a od samého začátku s pohledem dospělého.

Mnohdy jsem se sám sebe ptal, zdali to je mnou, nebo je to pouhá shoda náhod, že jsem jiný, v mládí jsem byl spíše plachý a vyhledával jsem společnost starších lidí. Na rozdíl od mých vrstevníků jsem si vážil toho, co mám, a prostý život na farmě mi vyhovoval. Společnost starších lidí jsem vyhledával, protože v jejich přítomnosti jsem poznal moudrost, která přichází s věkem. Již dříve jsem pozoroval, že si pamatuji věci lépe než jiní lidé. Vše se však mělo záhy změnit.

Říkejme tomu třeba osud, nebo ne, to nechám na čtenáři kroniky, kterou jsem se rozhodl napsat. Osobně věřím, že člověk je strůjcem svého štěstí a že leckdy může svůj osud změnit. Konečné posouzení nechám na čtenářích.

Vše začalo jednoho dne na konci jara, kdy zasněžené cesty roztály, a do vesnice se po dlouhé a mrazivé zimě dostavil první kupec.

V ten den jsme byli s otcem ve vesnici vyzvednout zásoby pro naši farmu, neboť ta je od vesnice vzdálená půl hodiny pěšky. Zrovna jsem na náš vůz nakládal poslední bednu s hřebíky a pozoroval jsem, jak kupec zastavuje svůj vůz a rozkládá svůj stánek. Jeho vůz byl mohutný s plátěnou střechou, na rozdíl od našeho poskytoval vozkovi dobrou ochranu před deštěm. Kupec dál rozkládal zboží z vozu na pult svého stánku. Vystavené zboží mělo orientální nádech, ale nacházely se tu i potřeby běžného užití, jako byly kvalitní hrnce nebo zdobená zrcátka. Mě nejvíce zaujalo vystavené brnění a různé druhy zbraní.

Otec mě znal velmi dobře, věděl, jak moc se tam chci jít podívat, ale nepoprosím ho o svolení. Pro mé rodiče bylo vždy těžké něco málo ušetřit, proto jsem se od mala naučil šetrnosti a nerozhazování. Přece jen farmář neměl zde na severu tak bohatou sklizeň. Půda zde nebyla tak bohatá jako na jihu a zimy tu trvaly déle než na jihu. Dal mi celé tři stříbrné, to byl asi týdenní plat, nemohl jsem tomu uvěřit. Otec na mě chvíli hleděl, a když jsem se neměl k odchodu, řekl: „No tak už běž a kup si něco pro radost.“

Přistoupil jsem ke zpola zaplněnému stánku a zeptal se kupce, zdali si mohu něco koupit.

Podíval se na mě nedůvěřivě a odpověděl: „Ještě to nemám všechno vyložené, ale když mi s tím pomůžeš, udělám ti dobrou cenu.“

A tak jsem pomáhal vykládat, a díky tomu se mi poprvé v životě podařilo mít v ruce pořádný meč. Představoval jsem si, jak stojím uprostřed velkolepých bitev obklopen skřety a různými zrůdnými stvořeními. Ze snu mě vytrhlo zvolání kupce: „Tak a teď už je to vše, jestli chceš, tak si něco vyber a dám ti to za polovinu. Ale! Nesmí to být dražší než deset stříbrných, jinak bych přišel na buben.“

Smutně jsem se podíval do své dlaně a odpověděl mu, že mám jen tři stříbrné. Díval jsem se po vystavených kouskách a usmyslel si, že bych si mohl za tuto cenu koupit dobrou knihu. Několik jsem jich měl už doma od našeho pátera Otce Vincenza. Zaujala mě kniha s ozdobným kováním, ale byla bez ceny.

Díval jsem se na ni a v duchu uvažoval, kolik může asi stát. Byl to zřejmě osud, neboť kupec se na mě podíval a spustil: „Tak hochu, co to bude? Nemám na to celý den.“

Vybral jsem si tedy tu knihu a ukázal své tři stříbrné. Kupec se na mě podíval a pověděl mi: „No, abych byl, hochu, upřímný, za tu knihu jsem dal nemalé jmění, ale již několik let ji s sebou táhnu, nikdo ji nechce, je psána pro mě neznámým jazykem. Za to, že jsi mi pomohl, ti ji dám, nevím, k čemu ti bude, ale jsou tam obrázky různých příšer.“

Popadl jsem knihu, otevřel ji a zjistil, že na obrázcích byly opravdu zobrazeny bytosti, které jsem nikdy neviděl. Na tváři mi proběhl úsměv, byl jsem si jistý, že kniha bude inspirací mých představ

soubojů s fantastickými monstry. Zaplatil jsem, poděkoval a popřál mu hezký den.

K našemu vozu jsem se vracel s úsměvem na tváři. Když mě otec spatřil, pronesl: „Jak tak koukám, měl jsi úspěch. Copak sis koupil?“ S hrdostí jsem mu sdělil, že knihu. „No to bude mít Otec Vincenzo radost,“ prohlásil můj otec. Pobídl mě, ať nastoupím na vůz a vyrazili jsme na cestu k naší farmě.

KAPITOLA 1: NOVIC

Byl to bezmála týden, co jsme se vrátili domů. Koupenou knihu jsem odložil na noční stolek hned vedle svíce, která mi umožňovala číst i po nocích, byla to jedna z vymožeností, které jsem se nehodlal vzdát. Přes den jsem kvůli práci na farmě neměl na knihu vůbec čas, a proto jsem využíval chvíle před usnutím, kdy jsem měl čas jen sám pro sebe.

Život na farmě byl náročný. V létě člověk vstával s prvními paprsky slunce a dřel se do úmoru, až do chvíle, kdy zapadalo slunce. Kromě práce na poli vyžadoval život na venkově i údržbu samotné farmy. Kromě opravy a kontroly ohrad pro zvířata bylo potřeba postarat se o zvířata. Matka měla na starost tkaní a přípravu oběda. Často také zavařovala plodiny, co jsme měli na farmě, ale i další rostliny, jako jsou různé džemy z lesních plodů, jejichž keře ohraňovaly naše zoraná pole. Stále jsme museli něco dělat, ani zima nebyla klidným obdobím.

Matka v zimním období vyšívala skvostné ubrusy, které pak od jara prodávala ve vesnici. S otcem jsme se v zimě starali o chod farmy.

Spolu s otcem jsme po večerech dělali matce společnost a u toho vyřezávali dřevěné figurky. Krom toho jsem měl na starost těch pár zvířat, co jsme měli na farmě. Jedna z mých dalších povinností byl zátop a obstarávání dříví – kácení, sekání a skládání podél dřevníku. Ve vzácných chvílích jsem pomocí knih unikl od tvrdé reality. Těšil

jsem se, až nastane neděle a naše rodina se vydá na bohoslužbu do kostela a já se budu moci Otcí pochlubit novou knihou.

Dny uplynuly jako voda, nastala neděle a já se s rodinou vypravil do kostela. Po bohoslužbě jsem se vydal za Otcem a knihu vzal s sebou. Jaký byl můj údiv, když při pohledu na knihu zesinal v obličejí. „Chlapče, odkud ji máš?“ vypravil ze sebe překvapeně. Po chvíli rozpaků jsem mu řekl, že ji mám od kupce.

„Víš, tato kniha,“ začal, „je psána v jazyce mágů. Ty znaky, co jsou zde zobrazeny, mají magickou moc. Neovládám sice jejich čtení, ale poznám, že to nejen pro tebe může být nebezpečné. Pokud dovolíš, rád bych si ji od tebe půjčil a ukázal jednomu známému.“

Souhlasil jsem. Domluvili jsme se, že se za týden vrátím a Otec snad bude vědět více. Když jsem se vracel zpět za rodiči, necítil jsem se příliš dobře. Jako vždy si toho otec všiml a opatrně se zeptal: „Co se stalo? Ty jsi zklamaný? Kde máš knihu?“

Nebylo mi příliš do řeči, ale ve zkratce jsem mu vysvětlil vše, co jsem se dozvěděl. Vrátili jsme se zpět na farmu a já pracoval do úmoru těla s napětím, co Otec Vincenzo zjistí.

Druhý den jsem se vzbudil časně ráno, venku panovala ještě tma, posadil jsem se na posteli a poslepu zašátral na stolku. Naučeným pohybem jsem křesadlem zapálil knot svíce. Celý pokoj se zahalil do tlumeného světla a já pozoroval stíny, které se vykreslily na stěně. To mi vniklo myšlenku, že bych mohl některé ty příšery vyrobit ze dřeva. A tak jsem se narychlo oblékl, v tichosti, abych nevzbudil rodiče, jsem proběhl domem a za chvíli jsem už stál u kůlny. Popadl jsem jedno z bukových polen a dal jsem se do výroby.

Můj otec sám v zimě vyráběl dřevěné figurky, já ho u toho často pozoroval, i proto to pro mě nebyl takový problém. Symboly na nich jsem raději nedělal, ačkoliv některé z nich se mi vryly do paměti. Vzhledem k tomu, že na farmě je vždy na jaře plno práce, týden utekl jako voda. Každou chvíli volného času jsem trávil výrobou dřevěné hračky. Výsledkem mého snažení byl nepříliš dobře ztvárněný pavouk ze dřeva – podobal se spíš mravenci. S hotovým výtvořem jsem se pochlubil otcí. Ten zhodnotil, že to není špatné na to, že to je jeden z mých prvních výrobků. Pavouk sice postrádal detailní zpracování, ale i tak to podle něj byla poctivá řemeslná práce. Pavouka jsem tedy vzal s sebou s tím, že ho ukážu Otcí Vincenzovi.

Po kázání jsem se za ním vydal. Už na mě čekal s neznámým mužem, oblečeným v koženém brnění a s chrániči na ruku. Několik znaků na brnění mi bylo známých z knihy.

Otec šel rovnou k věci: „Chlapče, nemám pro tebe dobrou zprávu. Tu knihu ti nemohu vrátit. Tohle,“ ukázal na muže, „je válečný mág a můj dobrý přítel Alfonso.“ Svou křehce vypadající postavu podpíral o hůl, na jejímž konci byl krystal. Předstoupil před Otce a začal ke mně mluvit: „Nemohu ti tu knihu opravdu vrátit. Je to kniha o magii stvoření, lépe řečeno obsahuje návod, jak vytvořit magická stvoření.“

Byl jsem zklamaný. Chvíli jsem jen tak postával na místě a najednou nevěděl, co se sebou. Nakonec jsem z brašny vytáhl vydlabaného pavouka a ukázal je oběma mužům se slovy: „Tohle jsem vyrobil ve volných chvílích podle knihy.“

Muž se na mě dlouze a upřímně zadíval a na malý moment jako by se zastavil čas a mě zamrazilo v zádech. Po nějaké době ticha

pronesl: „Nemohu ti ji vrátit... Jak jsem řekl, je v ní návod magie stvoření. A jak se zdá, ty máš v sobě magický talent. Podle mě jako farmářův syn v sobě nemáš příliš magického talentu, ale i tak by kniha v tvých rukou mohla napáchat škody.“

Podíval jsem se na muže a zklamaně řekl: „Chápu, že to může být v nezkušených rukou nebezpečné, ale nemohl bych se z ní učit po boku Otce?“

„Chlapče, to nepůjde, otec Vincenzo nemá dar, a tak knihu nikdy nebude umět použít. Vlastně jediné místo, kde by ses mohl učit, je škola v hlavním městě, nebo od některého z mistrů magie stvoření. Já sám sice používám kouzelné předměty, ale mé zaměření je destrukce. Pokud se chceš opravdu učit, tak jedinečně od některého z mistrů. Školy jsou pro šlechtu, což ty rozhodně nejsi. Mám sice známého, který se zabývá magií stvoření, ale nebude to zadarmo. Zeptám se ho na cenu knihy a pak ti dám vědět. Nicméně vzhledem k tomu, že tví rodiče jsou farmáři, pochybuji, že budeš schopný mu dostatečně zaplatit. Za týden se vrátím a řeknu co a jak, ale moc velké naděje si nedělej.“

Dříve jsem si představoval, že budu chrabrý rytíř, ale dnes... Dnes jsem snil o tom, že se stanu mágem. Představa, že bych mohl být mágem, mě naplňovala vzrušením, až se zdálo, že moje tělo vybuchne. Co ale takový mág stvoření dělá? Vytváří tedy magické bytosti, jak řekl přítel Otce Vincenza. Co vlastně ale jsou magické bytosti nebo spíš kdo jsou?

Na konci náročného dne jsem usínal s vědomím malé naděje, že se budu moci vydat na cestu magie. Zdál se mi sen, byl jsem v něm obklopen různými příšerami a bojoval s nimi. I proto jsem se příští

den ráno probudil plný elánu. Ráno jsem vstal dřív, proto jsem prohlížel mnou vydlabanou podobiznu zvířete a uvažoval nad tím, jak by asi vypadal, kdybych mu vdechl život. Co by vlastně dělal?

Když jsem přišel dolů na snídani, otec se mě zeptal: „Tak co, jak se dnes cítíš, když ses vyspal?“

„Knihu si nechal Otec Vincenzo, protože dle něj by v nepravých rukou mohla napáchat nedozírné škody. Ale prý mám magické vlohy.“

„Magické vlohy?“ podivil se otec.

„Ano, prý mám nadání pro magii, ale studium je nákladné, slíbil proto, že se zeptá, kolik by prodej knihy vynesl.“

Otec měl rozporuplné pocity, protože by to znamenalo mít celou farmu na starost, ale na druhou stranu mě nechtěl omezovat v životě. Matka měla jasný strach z toho, co by se mi mohlo přihodit. Oba rodiče jsem chápal, ale kdo říká, že tím mágem nakonec musím být. Podle mě je zbytečné se bát něčeho jen proto, že je to pro nás neznámé. Tuto myšlenku jsem ve své hlavě měl dlouho poté, co jsem ji vyřkl poprvé. Proč bychom se měli bát věcí, které neznáme? Kdyby všichni lidé dělali jen to, co je jim známé, neznamenaloby to, že se lidský vývoj zastaví? Podle mě je právě zvědavost tím, čím se člověk liší od zvířat.

Po snídani jsme šli společně s otcem na pole, zatímco matka obstarávala dům a domácí zvířata. Přistihl jsem se, jak při setí úrody moje myšlenky sklouzávají k obrázkům z knihy.

Někde v hlavě se mi usadila otázka, co ty runy znamenají a jak je možné, že mohou symboly dát vzniknout novým stvořením.

Otec mě pozoroval a při obědě se mě zeptal, co mě trápí. Přiznal jsem mu bez okolků, že přemýšlím nad tím, co se mnou bude, pokud bych se stál mágem a co by bylo s nimi a s farmou.

Podíval se na mě, zhluboka se nadechl a začal mi laskavým hlasem říkat: „Synu, sice nevím, co znamená být mágem, ale jedno vím určitě! Pokud ti strach z neznáma nedovolí odejít z farmy, jsi buď zbabělec, nebo příliš zaměstnán obavami... Víš, synu, jak jistě tušíš, než jsem se stal farmářem, byl jsem voják ve vévodových službách. Nemyslím si, že bys měl strach z neznáma, bojíš se, co bude s námi a naší farmou.“ Na chvíli se odmlčel, snad hledal slova: „Pokud tomu tak je, přemýšlej nad tím, co by to znamenalo pro tebe. S tím, co se stane s námi, se netrap, protože to je náš život a ty nesmíš promarnit šanci, stát se něčím, čím bys mohl být. Poznám, že tě to láká, to víš, synu, znám tě dobře.“

Usmál se na mě a pevně mi stiskl pravé rameno: „Vždy sis dělal starost, co si o tobě myslí jiní, ale měl bys spíše přemýšlet, co je pro tebe dobré. V konečném důsledku je to tvůj život. Víš, věřím, že to byl osud, že ti kupec prodal tu knihu. O to, jestli budeš mít dostatek peněz na učení, se neboj, peníze jsou jen peníze. Ano leckdo si myslí, že mohou udělat člověka šťastným, ale podle mě tomu tak není. Cožpak jsi donedávna nebyl šťastný?“

Otec si vzal do ruky obložený chleba, co jsme měli k obědu, a pokračoval: „Vezmi si kupříkladu tenhle chléb. Máš ho rád, protože ho udělala tvoje matka, nebo protože je dobrý? Chutnalo by ti víc pečené kuře každý den? Věřím, že by ti chutnal oběd od tvé matky, i kdyby ti uvařila jen tuřín, a víš proč? Protože bys věděl, že ho pro

tebe vařila s láskou. Pokud se rozhodneš odejít z farmy, pochopím to. Přece i ptáče musí jednou opustit hnízdo, aby prozkoumalo svět. Nemůžeš být pořád zavřený na farmě. Svět je velký a měl bys poznat i okolní svět.“

Zakousl jsem se do sendviče a přemýšlel jsem nad těmi slovy. Opravdu žiji uzavřený na farmě? Možná ano, možná se jen bojím odejít.

Když jsme se poté k večeru vraceli z pole, byl jsem vnitřně rozhodnutý stát se mágem, ať už by to znamenalo opustit farmu, mé rodiče a svůj dosavadní poklidný život.

Týden uběhl jako voda a opět tu byla neděle, a to znamenalo jít s rodiči do kostela. Pro ostatní by to byl den jako každý jiný, ale v mé myslí propukal nelítostný boj mezi možnostmi stát se možná mágem a strachem opustit farmu, vesnici a svůj současný život.

Otec Vincenzo pronesl mši za vojáky na jižní frontě, kteří padli v boji s nepřítelem. Bylo to snad poprvé, kdy promluvil o boji mezi impériem a armádami chaosu. Toto zjištění ve mně vzbudilo strach. Po mši za mnou přišel Otec a zeptal se mě: „Synu, pojďme na chvíli stranou, je nutné si promluvit.“

Došli jsme k němu do sakristie a Otec spustil: „Víš, již včera přišel posel se zprávou od přítele, kterému jsem dal tvou knihu. Promluvil se svým známým a řekl, že se jedná o běžnou magickou knihu, takže ti za ni moc dát nemůžou.“

Zmíněná zpráva ve mně vzbudila zklamání z toho, že možnost stát se mágem je na věky ztracena a zatvářil jsem se zkroušeně.

Otec ale vzápětí pokračoval: „Jak už víš, kniha sice není vzácná, ale ty jako prostý člověk by sis ji neměl umět zapamatovat.“

Jakmile jsem to uslyšel, malá jiskřička naděje se rozhořela jako oheň v letním suchém dni.

„Teď se tě zeptám, a na tom, jak odpovíš, může záviset tvůj osud. Pamatuješ si nějaký symbol?“

Ještě dříve než jsem odpověděl, že ano, tak Otci Vincenzovi bylo jasné, že ano. Neboť jsem se celý rozzářil. Otec Vincenzo vzal list papíru, kus uhlu a řekl, abych naznačil nějaký symbol, na který si vzpomenu. Nakreslil jsem jeden ze symbolů, které jsem si zapamatoval. Otec Vincenzo si ode mě vzal pergamen se symbolem a ze stolu vytáhl druhý. Chvilí pátral očima po obou svitcích a pak se zastavil. Vytáhl křesadlo, zapálil s ním svíci a oba pergameny spálil. V ústech mi vyschlo a přemýšlel jsem, co to všechno znamená. Otec vytáhl ze stolu další svitek, zjevně už natěsno popsaný, a váček s penězi. „Od teď je z tebe novic imperiální armády našeho císaře. Zde máš peníze na cestu. Půjdeš do hlavního tábora jižních obranných sil našeho císaře. Momentálně je tam totiž přítel, o kterém mluvil muž, co si odnesl tvou knihu. Víím, že jsi neopustil farmu tvých rodičů dál než je tato vesnice, ale nevěš hlavu, pojede s tebou posel, co přinesl zprávu.“

Otec Vincenzo naškrábal pár řádků, sroloval pergamen do role a polil roztaveným voskem ze svíce. Do chladnoucího vosku obtiskl svůj pečetní prsten. Podal mi ho i váček s penězi a řekl: „Běž do stáje a vezmi si tam koně. Vezmi si toho strakatého, je krotký a neměl bys s ním mít problémy.“

Vyšel jsem ze stájí a s koněm jsem zamířil k vozu, kde na mě čekali oba rodiče. Otcí i matce jsem pověděl vše, co mi Otec Vincenzo řekl. Rozloučil jsem se s otcem a matkou. Matka s pláčem na krajíčku mi opakovala: „Synu, doufám, že budeš v bezpečí, pilně se uč a poslouvej svého nového mistra.“ Utěšoval jsem ji, že vše bude dobré, že nebudu v přední linii. Chápal jsem její obavy a vzpomínal na to, jak mě matka vždy opečovávala jako své jediné dítě. Já osobně jsem měl strach z toho, co mě čeká v armádě. Jak asi klučina z farmy ze severu obstojí jako mág v císařské armádě? Bylo to poprvé, co jsem opustil rodnou vesnici. Navzdory strachu a obavám o svůj budoucí život jsem vyrazil s poslem na cestu. Rodiče mi mávali na rozloučenou.

KAPITOLA 2: CVIČIŠTĚ

Byly to asi tři týdny, co jsme byli na cestě k jižní hranici impéria. Nebyl jsem zvyklý trávit tolik času v koňském sedle, a proto jsem byl velice rád, že můj strakatý kůň byl krotký. Vytrvale jsem se držel pár kroků za poslovým koněm. Naštěstí nás nepřepadli žádní lapkové, jak jsem si myslel první týden naší cesty a lekal jsem se každého zvuku vycházejícího z lesa.

Projížděli jsme jednou vesnicí za druhou a já si říkal, jak jsou si podobné. Abych byl upřímný, čekal jsem něco víc. Zrovna jsme jeli vedle sebe, když posel zvolal: „Chlapče! Blížíme se ke konci naší cesty. Za tím kopcem,“ ukázal mi rukou, „se rozkládá hlavní tábor obranných sil našeho císařství. Mám příkaz doprovodit tě k veliteli tábora.“

A opravdu! Vyjeli jsme na kopec a na jeho druhé straně, v údolí pod námi, se rozléhal tábor stanů, kam až oko dohlédlo. Ohromen jeho velikostí jsem chvíli jen tak stál, pusou dokořán, a kochal se pohledem na majestátnost pode mnou. Až když jsem postřehl posla, který už se vydal na cestu k táboru, zavřel jsem ústa a následoval ho.

Před vstupem do tábora nás zastavila hlídka a posel s nimi chvíli hovořil. Nakonec ze své cestovní brašny vytáhl pergamen. Jeden z vojáků ho otevřel, přečetl, naklonil se ke svému druhovi a něco mu zašeptal. „Dobrá, můžete jet.“

Projížděli jsme mořem stanů a mě napadlo, že nechápu, jak se tu někdo může vyznat.

Dojeli jsme k největšímu stanu, co jsem v táboře viděl a tam nás opět zastavili hrozivě vypadající strážníci. Jejich obličeje nebyly vidět, zakrývala je totiž maska s kamenným výrazem. Vysocí byli tak, že jsem se jim díval do hledí přileb, ale já seděl na koni. Posel mlčel, jen vytáhl pergamen a s nataženou rukou čekal, až si ho převezme jeden z nich. Ten svou okovanou rukavicí popadl dopis a zmizel ve stanu. Nějakou dobu se nic nedělo a za chvíli vyšel ven starší muž se slovy: „Pohov! Ti jdou za mnou.“ Byl to kapitán místní posádky, kapitán Atarion. Posel se otočil s tím, že jeho úkol je u konce a jde si po svých.

„Tak to jsi ty, o kom se mluví. No vidím, že jsi ještě hoch. Je mi jasné, že musíš být vystrašený, ale to nesmíš dát najevo. Jinak tě místní vojáci nebudou brát vážně a to by ti mohlo být osudné.“ Vešli jsme do stanu a kapitán mě vyzval: „Tak se posaď.“

Jakmile jsem tak učinil, chlopeň stanu se rozletěla a dovnitř vešel starý muž, oblečený v lesklém brnění a přes něj přehozený plášť. Trochu jsem poskočil na židli, protože jsem se lekl náhlého příchodu. Neměl jsem ani čas pokukovat po vybavení stanu.

Starý muž si mě změřil pohledem a začal se smát. „No vidím, že můj starý přítel Alfonso nepřeháněl, když mi psal, že se nasměji. Chlapče, máš něco pro mě? Třeba nějakou zprávu?“

Polkl jsem a z mého cestovního vaku jsem vylovil zprávu od našeho pátera. Muž popadl zprávu a svižným chvatem ji otevřel. Pročítal pergamen a začal se trochu mračit. Jakmile dočetl, podíval se na mě a řekl: „Vidím, že jsi vystrašený a já se ti ani nedivím, jen blázen by nebyl strachy bez sebe. Páter píše, že jsi nikdy neopustil svůj rodný kraj. Nicméně věk na službu v armádě bys za chvíli měl. Páter také

píše, že jsi zkouškou prošel. Zdalipak si ještě vybavíš nějaký symbol z oné knihy?“

Trochu zklamaně jsem odpověděl, že už jen pár. „Hm, to je možná dobře, ale jak časem zjistíš, není to nic divného.“ Muž vzal kus papíru a podal mi uhlík. „Na, a na co si vzpomeneš, namaluj.“

Načrtl jsem čtyři znaky, které jsem si ještě vybavoval. Když jsem skončil, muž vzal pergamen a trochu se zachmuřil.

„Vzhledem k tomu, že jsi to viděl poprvé a neprošel jsi výcvikem, je to dobré. Opravdu by bylo nebezpečné tě nechat samotného. Doufám, že máš povahu, jakou páter píše. Mé jméno je Alfréd a jsem magikus sedmého stupně. Co to znamená, se naučíš později, teď si vezmi svoje věci a půjdeš se mnou. Je to od tábora jen kousek. Po cestě se s nikým nebav.“

Opravdu jsme šli mimo tábor. Překročili jsme uměle vytvořený val z hlíny a uprostřed obdélníkového valu se ocitala budova, kterou hlídali další strážníci. Na jejich chůzi bylo něco divného, ale ještě jsem nevěděl co. Magikus se přede dveřmi zastavil a pronesl: „Uvnitř na nic nesahej. Je mi jasné, že máš plno otázek, ale ty teď budou muset počkat. Jinak mě oslovuj Alfrédo, ale před vojáky mi říkej mistře.“

Vstoupili jsme dovnitř a ocitli jsme se ve velké místnosti s regály knih. *Kdybych jen tenkrát věděl, co mě v budoucnu čeká, měl bych odvahu tam vejít, nebo bych s křikem utekl? Hm, jak se znám, bylo by to asi to druhé, a tak jsem rád, že člověk nezná svůj osud.*

Mág položil svůj plášť na stůl a naznačil, abych přistoupil. „Tady budeš trávit většinu času. Je to kvůli tvojí ochraně. Přece jenom jsme jen pár mil od fronty.“

Zavedl mě dál a ukázal na dveře. „Tady bude tvůj pokoj, tam se budeš učit, co znamená být magikus. Musíš být ale hodně unavený. Trochu se prosí a já pro tebe potom přijdu.“ Po těch slovech odešel a zanechal mě samotného.

Nevím kolik času uplynulo, když mě ze spánku probudilo zaklepání. Posadil jsem se na posteli a ještě rozespalý se mi honilo hlavou, kde to vlastně jsem, kde jsou mí rodiče a co tu vlastně dělám.

Vstal jsem a zavolal: „Dále.“

Ve dveřích se objevil Alfréd s talířem plným míchaných vajíček a krajícem chleba. „Jsem rád, že vypadáš lépe. Až se trochu najíš, budu tě čekat v mé knihovně.“

Při jídle jsem přemýšlel nad poslední dobou, zastesklo se mi po naší farmě. Vajíčka jsem posnídal, i když nebyla jako ta z naší farmy, ale vzhledem k tomu, že jsme byli na frontě, tak to bylo něco, což jsem ještě netušil. Poté jsem šel do knihovny. Tam již Alfréd seděl a před sebou měl knihu, co to všechno spustila. Když mě uviděl, usmál se a pokynul mi, ať se posadím.

„Tak teď ti odpovím na některé otázky, které jistě máš. Jsem magikus, což znamená, že umím magii stvoření. Víím, že to ti říkal můj dobrý přítel, ale co to vlastně znamená. Kdybys uměl jazyk mágů, věděl bys, že tato kniha pojednává o základech magie stvoření. Je to vlastně taková učebnice pro začínající mágy.“

Alfréd otevřel knihu a začal předčítat: „Magie stvoření je odvětví magie, které se zabývá vytvářením magických věcí. Na rozdíl od destruktivní magie a magie řádu se zabývá symboly. Symboly jsou